

2. *A tőke szabad mozgása – Korlátozások – Adó jogszabályok – Jövedelemadó (EK 56. cikk)*

1. Amennyiben az adóalany valamely tagállamban adólevonást kérelmez a más tagállamban székhellyel rendelkező, és e más tagállamban közhasznúként elismert szervezet részére nyújtott adomány után, az ilyen adományra akkor is kiterjed az EK-Szerződés tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseinek hatálya, ha tárgyi adományról van szó, amelyet hétköznapi használati tárgyak formájában nyújtanak.

núként elismert szervezeteknek nyújtott adományok tekintetében az adólevonás kedvezménye csak a belföldi székhelyű szervezeteknek nyújtott adományok után jár, anélkül hogy az adóalanyok bármely lehetősége lenne annak igazolására, hogy a más tagállamban székhellyel rendelkező szervezetnek nyújtott adomány megfelel az említett szabályozás által az adókedvezményre vonatkozóan előírt feltételeknek.

A nemzeti adójogi szabályozás ugyanis akkor is az EK 56–58. cikk hatálya alá tartozhat, ha olyan hagyaték átszállására vonatkozik, amely egyaránt tartalmaz pénzüsszeget, valamint ingatlan és ingó javakat. A pénzüsszeget vagy a tárgyi adományok adójogi kezelése tehát az öröklési illetékhez hasonlóan a Szerződésben a tőke szabad mozgására vonatkozóan előírt rendelkezéseknek a hatálya alá tartozik, azon eseteket kivéve, amikor a kérdéses művelet összetevői egyetlen tagállamon belülre korlátozódnak.

Mivel ugyanis az adólevonásban való részesülés lehetősége jelentős mértékben befolyásolhatja az adományozó magatartását, az a tény, hogy az adóztató tagállamban a közhasznúként elismert szervezeteknek nyújtott adományok után nem alkalmazható az adólevonás, ha a székhelyük más tagállamban található, befolyásolhatja az előbbi tagállamban lakóhellyel rendelkező adóalanyoknak az ilyen szervezetek részére való adományozás iránti hajlandóságát, és ezért a tőke szabad mozgása korlátozásának minősül, amelyet az EK 56. cikk főszabály szerint tilt.

(vö. 26., 27., 30. pont és a rendelkező rész 1. pontja)

2. Az EK 56. cikkel ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely szerint a közhasz-

A tagállam számára megengedett ugyan, hogy az adományok utáni adólevonásra vonatkozó adójogi szabályozás keretében a belföldi és a más tagállamban székhellyel rendelkező közhasznúként elismert szer-

vezetekkel szemben eltérő bánásmódot alkalmazzon abban az esetben, ha az utóbbiak a saját szabályozása által előnyben részesítettektől eltérő célokat követnek. E tekintetben a közösségi jog nem írja elő a tagállamok számára, hogy a külföldi, a származási tagállamuk által közhasznúként elismert szervezetek számára automatikusan biztosítsák a területükön ugyanazt az elismerést. Mindazonáltal az egyik tagállamban székhellyel rendelkező olyan szervezet, amely megfelel a valamely más tagállam által erre vonatkozóan előírt, az adókedvezmények igénybevételéhez szükséges feltételeknek, az utóbbi tagállam által az érintett közhasznú tevékenységek ösztönzése céljából biztosított adókedvezmények szempontjából összehasonlítható helyzetben van a közhasznúként elismert belföldi székhelyű szervezetekkel.

Másfelől, amennyiben semmi nem akadályozza az adóztató tagállam adóhatóságait abban, hogy a más tagállamban székhellyel rendelkező szervezeteknek nyújtott adományok utáni adólevonást kérelmező adóalanytól megköveteljék a releváns igazolások benyújtását, az adóztató tagállam nem hivatkozhat az adóellenőrzések hatékonysága megőrzésének a szükségességére az olyan nemzeti szabályozás igazolása végett, amely abszolút módon akadályozza az adóalanyt abban, hogy az ilyen igazolásokat benyújtsa. Ebben az összefüggésben, mielőtt a más tagállamban székhellyel rendelkező és ott közhasznúként elismert szervezetnek adómentességet biztosít, a tagállamnak jogában áll olyan intézkedéseket alkalmazni, amelyek lehetővé teszik számára annak egyértelmű és pontos ellenőrzését, hogy a szervezet teljesíti-e a nemzeti szabá-

lyozás által az e kedvezményre vonatkozóan előírt feltételeket, illetve jogában áll a szervezet tényleges ügyvitelét ellenőrizni. Ezzel szemben az abból adódó adminisztratív nehézségek, hogy e szervezetek más tagállamban rendelkeznek székhellyel, nem elégségesek annak igazolására, hogy az érintett állam hatóságai megtagadják az említett szervezetek tekintetében ugyanazokat az adómentességeket, mint amelyekben az ugyanilyen típusú belföldi szervezetek részesülnek. Ugyanez fennáll az olyan adóalany esetére is, aki valamely tagállamban adólevonást kérelmez a más tagállamban székhellyel rendelkező és ott közhasznúként elismert szervezetnek nyújtott adomány után.

Ezenfelül az érintett adóhatóságok a közvetlen és közvetett adóztatás területén a tagállamok illetékes hatóságainak kölcsönös segítségnyújtásáról szóló 77/799 irányelv szerint más tagállamok hatóságaihoz fordulhatnak minden olyan információ megszerzése érdekében, amely szükségesnek bizonyul az adóalanyok adójának helyes meghatározásához. Ugyanakkor az említett irányelv semmilyen módon nem érinti az adományozó tagállama illetékes hatóságainak különösen annak az értékelésére vonatkozó hatáskörét, hogy teljesülnek-e a jogszabályaik által az adókedvezményben való részesüléshez előírt feltételek. A más tagállamban székhellyel rendelkező és ott közhasznúként elismert szervezetek tekintetében ezért az adományozó tagállamának csak abban az esetben kell a belföldi szervezeteknek nyújtott adományokra alkalmazottal egyenlő bánásmódot biztosítania, ha e szervezet megfelel az utóbbi tagállam szabályozása által az adókedvez-

ményekre vonatkozóan előírt feltételeknek, amelyek között szerepel az említett tagállam adójogi szabályozása által előmozdítani kívántakkal azonos célok követése. Az illetékes nemzeti hatóságoknak – beleértve a nemzeti bíróságokat is – kell ellenőrizniük, hogy a nemzeti jog szabályai szerint az igazolást az e tagállam által a kérdéses adókedvezményre vonatkozóan előírt feltételeknek megfelelően szolgáltatták-e.

Végezetül a tagállam szintén nem zárhatja ki a más tagállamban székhellyel rendelkező és ott közhasznúként elismert szervezeteknek nyújtott adományok utáni adókedvezmény megadását önmagában amiatt, hogy az előbbi tagállam adóhatóságai az ilyen szervezetek tekintetében nem rendelkeznek lehetőséggel az adójogi jogszabályaik által előírt követelmények

betartásának a helyszínen történő ellenőrzésére.

A harmadik országban található közhasznú szervezetek tekintetében az adóztató tagállam elvben jogszerűen megtagadhatja a kedvezmény nyújtását, amennyiben – különösen e harmadik ország információnyújtásra vonatkozó egyezményes kötelezettségének hiányában – lehetetlennek bizonyul a szükséges információknak az említett országtól való beszerzése.

(vö. 38., 39., 47., 48., 50., 55., 56., 60., 61., 63., 66., 70., 72. pont és a rendelkező rész 2. pontja)